

- 2) Czy w stosownym przypadku wystarczy, że osoba ta przewiduje taką możliwość, czy też staje się ona dłużnikiem długu celnego tylko wówczas, gdy zakłada ona, że z pewnością tak się stanie?

(¹) Dz.U. L 302, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 8 lipca 2010 r. w sprawie T-396/08 Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 20 września 2010 r. przez Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt

(Sprawa C-459/10 P)

(2010/C 317/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt (przedstawiciele: A. Rosenfeld i I. Liebach, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie T-396/08 Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt przeciwko Komisji Europejskiej dotyczącej stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji 2008/878/WE z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie pomocy państwa, którą Niemcy zamierzają przyznać firmie DHL, oraz stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2008/878/WE z dnia 2 lipca 2008 r.;
- 2) ewentualnie, uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wskazanego w pkt 1 powyżej i przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania;
- 3) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu, w którym skarga wnoszących odwołanie o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2008/878/WE z dnia 2 lipca 2008 r. została oddalona. W decyzji tej Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem znaczną część zgłoszonej pomocy szkoleniowej, jaką Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt chciały przyznać DHL.

W odwołaniu wnoszący odwołanie powołują się na następujące naruszenia prawa Unii popełnione przez Sąd:

— Sąd naruszył rozporządzenie nr 68/2001, dawny art. 87 ust. 3 lit. c) WE i zasadę równego traktowania, ponieważ badanie konieczności pomocy było błędne. Naruszenie rozporządzenia (WE) nr 68/2001 wynika stąd, że zbadane zostały materialne kryteria, które nie są określone w rozporządzeniu, co wyjątkowo jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy uzasadniają to szczególne okoliczności konkretnego przypadku. Do naruszenia dawnego art. 87 ust. 3 WE doszło dlatego, że Sąd błędnie nie uznał, iż pomoc szkoleniowa służyła bądź mogła służyć celom określonym w dawnym art. 87 ust. 3 lit. c) WE, oraz że powinno to być zostać uwzględnione przez Komisję w ramach konkretnego badania na podstawie art. 87 ust. 3 WE. Wreszcie wnoszący odwołanie twierdzą, że naruszona została zasada równego traktowania, ponieważ we wcześniejszych decyzjach w porównywalnych okolicznościach faktycznych Komisja ani nie badała, ani nie stwierdzała konieczności pomocy szkoleniowej. To nierówne traktowanie nie znajduje obiektywnego uzasadnienia.

— Nawet gdyby należało wyjść z założenia, że kryterium konieczności zostało słusznie zastosowane, doszło do naruszenia prawa. Wnoszące odwołanie powołują się na to, że Sąd pominął rozporządzenie nr 68/2001, wytyczne Komisji w sprawie pomocy na cele regionalne oraz dawny art. 87 ust. 3 lit. c) WE, ponieważ w ramach badania konieczności pomocy nie wziął pod uwagę zachęcających skutków dla wyboru lokalizacji. Z treści rozporządzenia nr 68/2001 wynika bowiem okoliczność, że pomoc szkoleniowa może zawierać przynajmniej także aspekty regionalne. Przyjęte przez Sąd założenie, że wspieranie zakładów na mniej uprzywilejowanych obszarach oraz zakładanie nowych przedsiębiorstw może następować jedynie w drodze pomocy regionalnej, jest nietrafne.

— Ponadto Sąd naruszył rozporządzenie nr 68/2001, dawny art. 87 ust. 3 lit. c) WE oraz zasadę równego traktowania w ten sposób, że przy dokonywaniu oceny konieczności pomocy niezgodnie z prawem zastosował niewłaściwe kryteria. Z jednej strony nie mógł on przy tym uwzględnić praktyki i strategii gospodarczej beneficjenta pomocy, gdyż w ten sposób przedsiębiorstwa, które na podstawie wewnętrznych standardów ustalają wysoki poziom wykształcenia, byłyby z punktu widzenia prawa do pomocy w gorszej sytuacji w porównaniu z przedsiębiorstwami, w których jest niski poziom wykształcenia. Z drugiej strony pomocy nie można było uznać za niekonieczną z tego tylko powodu, że była ona przewidziana w przepisach prawa krajowego. Zdaniem wnoszących odwołanie prowadzi to do tego, że przedsiębiorstwa z państw członkowskich z wysokim poziomem wykształcenia nakazanym ustawowo znajdują się w gorszej sytuacji w stosunku do przedsiębiorstw z państw członkowskich z porównywalnie niskim poziomem wykształcenia.

— Wreszcie zdaniem wnoszących odwołanie Sąd naruszył także dawny art. 87 ust. 3 lit. c) WE, jako że niezgodnie z prawem nie uwzględnił pozytywnych skutków zewnętrznych spornych działań szkoleniowych.